

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 1(116)
01.01.2023 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

У 2023 році в Україні свято Господнього Хрещення відзначають 6 січня. Але суть свята полягає не в даті його відзначення, а в нашому розумінні важливості та значущості події та її впливі на наше життя. Перше питання, яке може виникнути у багатьох людей – а яке відношення Хрещення Ісуса Христа має конкретно до мене? Причому, таке питання можуть задавати як християни, так і ті, хто ще не повірив в Господа Ісуса. В цілому ця подія має вирішальний вплив на прийняття християнства у світі та для пізнання істини Божої. Хрещення Господнє являється однією із подій Богоявлення Ісуса Христа. Усі події Його Богоявлення були надзвичайними, надприродними. Вони свідчили людям, що Ісус Христос був не звичайною Людиною, чи Пророком, чи Вчителем, а Богом. Ознаку Божественності носило Його народження. Господь прийшов у світ через так зване «непорочне зачаття», тому що Його народила жінка, яка ніколи не знала чоловіка. Син Божий був зачатий в утробі Марії силою Святого Божого Духа. Про надзвичайне народження Месії за багато сотень років до того Бог звіщав через пророків: «Оце ж дасть вам сам Господь ознаку: ось невинна Діва зачне в утробі та й народить Сина, й дадуть Ім'я Йому Еммануїл.» (Іс. 7:14).

Христос розпочав Своє служіння із хрещення в річці Йордан, коли Йому виповнилося тридцять років. Тому другою подією Богоявлення Ісуса Христа являється Його Хрещення. Але цій події передувало служіння, звершуване Іваном Хрестителем, який прийшов приготувати путь Господу, через те Івана ще називають Передтечею. Про нього також було звіщено через пророків за багато сотень літ: «Ось Я посилаю ангела Мого, і він приготує дорогу переді Мною. І нехайно за цим прийде в храм Свій Господь, що Його ви шукаєте, – Ангел завіту, що Його бажаєте. Ось, Він іде, – говорить Господь Саваот! І хто витримає день приходу Його, й хто встоїть, коли Він явиться?» (Мал. 3:1–2). Іван проповідував усьому народу, що наближається прихід Господа, та закликав: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Боже!». До нього приходило безліч народу послухати його вчення, сповідувати свої гріхи та хреститися у водах Йордану. Служіння Івана Хрестителя не було чимось незрозумілим для євреїв, тому що у них було прийнято виконувати обряд обмивання: наприклад, це робили священники перед храмом, чи наречені перед одруженням. За Івана Хрестителя було написано, що він прийде в силі і в душі пророка Іллі, щоб приготувати шлях Господу: «Ось Я пошлю до вас пророка Іллію перед настанням дня Господнього, дня великого й страшного. І прихилить він серця батьків до дітей і серця дітей до батьків, щоб Я, прийшовши, не покарав землю прокляттям!» (Мал. 4:5–6). Тому Бог дав велике помазання Івану Хрестителю. Що це означає? Слова Івана були наділені силою Святого Духа. Коли люди чули слова його проповіді, то Дух Святий торкався сердець, викривав їхні гріхи, давав розкаяння, давав сміливість виходити до народу, публічно визнавати свої гріховні вчинки та приймати хрещення.

Люди, яких найбільш зневажали в країні, – митарі та блудниці – також приходили до Івана з покаанням, щоб хреститися. Він нікому з них не відмовив. Натомість фа-

ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ

рисеїв, які приходили до Йордану, Іван публічно викривав: «Роде змійний, хто остеріг вас, щоб утікати від майбутнього гніву? Отож, принесіть достойний плід покаяння!» (Мт. 3:7–8). Іван так казав, тому що хрещення без покаяння не має ніякого значення, воно даремне. Як кажуть, був сухий грішник, а став мокрий грішник. Факт істинного покаяння засвідчується не тільки прийняттям хрещення, але й переміною мислення та переміною життя, що обов'язково проявляється через вчинки людини. У Мт. 5:8 написано, що тільки чисті серцем побачать Бога, а серце людини очищується лише через покаяння. Юдеї послали з Єрусалиму священників та леви́тів до Івана із запитанням: «А хто ти такий, що ти хрестиш? Христос, чи може Ілля?» На що Іван відповів їм: «Я голос того, хто кличе: вирівняйте дорогу Господу, як заповів пророк Ісаї!» А потім засвідчив про Ісуса Христа: «Я хрещу вас водою, а серед вас стоїть Той, Якого ви не знаєте. Бо за мною йде Той, Хто раніше за мене був, Якому я недостойний розв'язати і реміньця взуття Його.» (Ів. 1:26–27). Наступного дня посеред інших людей Іван побачив Ісуса, Який ішов до нього, та й сказав усім: «Ось – Агнець Божий, Який бере на Себе гріхи світу!

Це Той, про Кого Яказав я: За мною йде Муж, що перевершує мене, тому що раніше мене Він був.

І я не знав Його; та щоб Він явився Ізраїлеві, для того прийшов Я, хрестячи водою.»

І свідкував Іван, кажучи: Я бачив Духа, що зійшов з неба, як голуб, і залишився на Ньому.

І не знав я Його, та Той, Хто послав мене хрестити водою, Той мені сказав: «Як побачиш, на Кого Дух злине та залишиться на Ньому, це Той, Який хрестить Духом Святим.

І бачив я, і свідкував, що Він – Син Божий.» (Ів. 1:29–34).

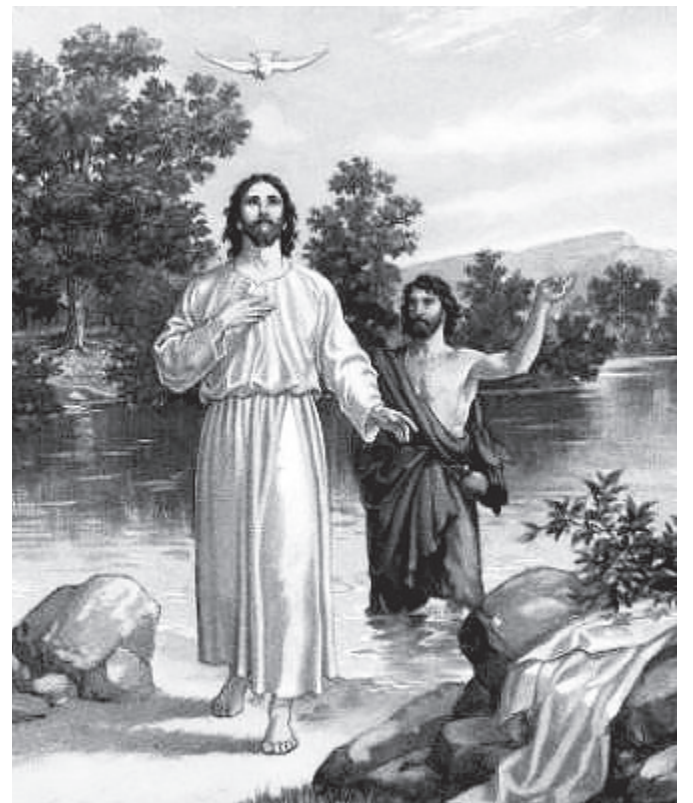
Коли Христос прийшов, щоб разом із народом також прийняти хрещення, Іван здивувався: «Це мені потрібно від тебе хреститися!» Він вірно сказав, бо Христос був Святий, а Іван був грішною людиною, як і усі. Але Христос відповів йому: «Допусти тепер, бо так годиться нам виповнити всю правду.» (Мт. 3:15). То навіть ж Сину Божому було приймати хрещення? Адже Йому не було в чому сповідуватися, Він не зробив жодного гріха. Христос це робив для того, щоб показати приклад нам для наслідування, тому і сказав Івану, що потрібно виконати всю правду. А коли Христос виходив із води, на нього зійшов Дух Святий у вигляді голуба. Іван Хреститель засвідчив про Ісуса Христа перед усім народом, що саме Він є Божим Помазаником, Який візьме на Себе гріх світу. Одразу після хрещення Дух повів Ісуса у пустелю, де Він був спокушуваний дияволом. Христос постив сорок днів і сорок ночей, а коли знеміг, то до нього приступив диявол і став спокушувати. Але Господь переміг усі спокуси та повернувся в силі духа і розпочав служіння.

Заповідь звершувати Хрещення Господь дав також і Церкві. В 28 розділі Євангелії від Матвія записані дуже важливі слова Ісуса, які він сказав апостолам перед Вознесінням: «Дана Мені всяка влада на небі й

на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх додержувати все, що Я заповідав вам.» (Мт. 28:18–20). «Хто увірує та охреститься – спасеться, а хто не увірує – осуджений буде.» (Мар. 16:16). Господь в останній настанові коротко визначив основи спасіння: спочатку – увірувати, потім – хреститися. Головною умовою прийняття водного хрещення являється віра в те, що Христос є Сином Божим та наше щире покаяння. Також той, хто істинно вірує в Ісуса, не може не вірити Його Слово, оскільки Бог і Його Слово нероздільні. Бог відкриває нам Себе через Своє Слово, в ньому записані стандарти Його святості – як ми повинні жити і чинити, щоб бути справжніми християнами, тобто дітьми Божими.

Ми всі переконалися, яке крихке і швидкоплинне наше життя у цьому жорстокому світі. Військовий час показав, що життя кожної людини може перерватися у будь-який момент, навіть тоді, коли ніхто цього не очікує. Тому в такі часи багато людей всерйоз замислюються над сенсом свого буття та починають шукати Бога, молитися. І справді, тільки Господь сильний захистити і зберегти. Але Бог спасає не лише від війни, біди, хвороби, голоду та розрухи. Він спасає нас від наших гріхів і від справедливого Божого гніву, який гряде на увесь світ, тобто на тих, хто відмовився повірити Господу і покоритися Йому. Бог нікого не примушує служити Йому, але Він хоче, щоб всі люди спаслися і досягли пізнання істини. Кожному дається право вибору. Господь Своім життям, Своім служінням дав нам приклад для наслідування та закликав: «Слідуй за Мною!» Хочеться щиро побажати кожній людині зробити вірний вибір, щоб мати Боже благословення, Його захист та наслідувати вічне життя.

Павліна Снівак

ДЕ БОГ, КОЛИ ВІН НАМ ПОТРІБЕН?

Друзі, кому з нас потрібен Бог? Я перший піднімаю обидві руки: Він мені потрібен! А вам Він потрібен? І де Бог, коли Він нам потрібен? Біблія говорить, що Він на кожному місці, що Він близький до скрушеного і смиренного серцем. Біблія говорить, що Він всередині нас, присутній Духом Святим, але виникає така ситуація, що ми не бачимо Його, подібно до того, як ми не бачимо небо, коли його закривають хмари і йде дощ. Є моменти у житті, коли нам конче потрібен Бог! Він сьогодні потрібен Україні, мені і вам, вашим родичам потрібен Бог. В різноманітних сферах Він нам потрібен.

Але як знайти Його, де Він, коли Він нам потрібен? Коли Син Божий молився «Боже Мій, Боже Мій, для чого Ти залишив Мене?», Він знав, де знаходиться Бог, тому що Він прийшов звідти. А ми, люди, тільки йдемо туди, де Бог проводить з Сином, Духом Святим і царственними ангелами Свою Вічність. І поки ми на цій землі, ми повинні знати, де є Бог, коли Він нам потрібен.

Люди завжди задавалися цим питанням, я думаю, що і кожен із вас не раз питав: «Бог, де Ти, коли Ти мені потрібен?». Коли ми читаємо Біблію, бачимо чудеса, які творив Бог, які він являв людям через служіння Ісуса Христа, ми не раз задаємо це питання. На нього не так легко відповісти. Особливо, коли спіткала невиліковна хвороба, коли прийшла страшна звістка – син загинув на фронті, коли чоловік залишився інвалідом без руки, без ноги, коли в сім'ї стаються якісь негаразди, конфлікти. І ми ставимо це питання – де Бог, коли Він нам потрібен?

Читаємо Слово Боже: *«І сталося, коли прийшов Йосип до братів своїх, то вони стягнули з Йосипа вбрання його, вбрання квітчасте, що на ньому було. І взяли його, та й кинули його до ями, а яма та порожня була, не було в ній води»* (Бут.37:23,24). Йосип був для свого батька сином старості, улюбленим сином, якому він пошив різнокольорові одяги, в той час як його старші брати ходили в звичайних полотняних одягах, і їм це не подобалось. Коли нам здається, що подібно до Йосипа ми знаходимося в глибокій ямі, якою для різних людей можуть бути різноманітні ситуації, ми не повинні забувати, що ми діти Божі, що нас любить Господь, однак є і ворог душ людських, якому не подобається, що нас любить Господь, – це лукавий. Він хоче зняти з нас цю кольорову туніку, цю одягу праведності, яку подарував нам Господь через Ісуса Христа...3 Йосипа зняли цю одягу, але він був улюбленим сином. Лукавий хоче не раз, щоб ми втратили це благословіння, яке нам подарував Господь. Коли ви увірували, у вас було бажання читати Слово, був час молитися, приходити на зібрання, було бажання їхати і нести Слово Боже, трудитися для Господа. В чому ж зараз проблема? В якій ямі ви знаходитесь? Як звідти вибратись? Біблія пише, що Йосипа кинули в яму, яка була пуста, в якій не було води. Це була пустеля, де спека і без води ніяк не можна вижити! Диявол сьогодні через різні проблеми, які він вам показує і хоче відвернути від Бога, щоб ви не поверталися до Дому вічного, кидає вас у яму суху, без води. Коли ваша душа спрагнена по живій воді, я розумію, що ви попали в яму, бо звільнена душа наповнена Духом Святим, цією водою, благословінням. Цій людині хочеться щось робити для Господа, кудись їхати, трудитися, вона радіє, тішиться Господом.

Йосип помирав від спраги... Диявол хоче не тільки затягнути у яму, він хоче, щоб ми не пили цієї живої води – Слова Божого. Пам'ятає історію, коли Ісус сидів біля криниці у місті Сіхар, і прийшла самарянка набрати води. Ісус попросив у неї напитись і сказав їй: *«Коли б знала ти Божий дар, і Хто Той, Хто говорить тобі: Дай напитись Мені, ти б у Нього просила, і Він тобі дав би живої води. Каже жінка до Нього: І черпака в Тебе, Пане, нема, а криниця глибока, звідки ж маєш Ти воду живу? Чи Ти більший за нашого отця Якова, що нам дав цю криницю, і він сам із неї пив, і сини його, і худоба його? Ісус відповів і сказав їй: Кожен, хто воду цю п'є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в житті вічне.»* (Ів.4:10–14). Друже, коли ти в пустій ямі, води живої немає. Можливо, когось сьогодні диявол так тягне в яму, що не хочеться навіть іти на зібрання.

Зараз у нас багато переселенців, яу яких, можливо, навіть житла немає, але їх сьогодні Бог познайомив з Сином – Ісусом Христом. У Мико-

лаєві у одній церкві було всього 30 членів церкви, але на зібрання зал був повний, 400 людей стояли на вулиці, прославляючи Бога. Люди невіруючі, люди, які, коли почалась війна, задавали питання – де Бог, коли Він мені потрібен?

Другий момент: де Бог під час ув'язнення? Коли Йосип попав у дім Потіфара, там теж з ним був Господь. Той, що попустив кинути Йосипа в яму, Той, що вивів його звідти, Той, що привів його в дім Потіфара. А там на Йосипа чекало нове випробування, через наклеп жінки Потіфара він знову був вкинений у в'язницю. *«І взяв його Йосипів пан, та й віддав його до дому в'язничного, до місця, де були ув'язнені царські в'язні. І пробував він там у тім домі в'язничним. А Господь був із Йосипом, і прихилив до нього милосердя, та дав йому милість в очах начальника в'язничного дому»* (Бут.39:20–21). Ми бачимо, що і там Господь був з Йосипом.

Сьогодні диявол багатьох пов'язав. Настільки скував, що люди, маючи ноги, руки, не мають часу для Бога, для молитви, для відвідування церкви. Навіть для дітей часу нема! Ви, мабуть, всі чули такі слова, телефонуючи друзям: «Давай скоріше, бо нема часу! Я зайнятий». Кожен день робиться все, щоб ми були зайняті.

Коли пан Йосипа, Потіфар, посадив Його у в'язницю, Господь і там був з ним, і Йосип мав милість в очах начальника в'язниці. Йосип опинився у в'язниці, бо робив все правильно. В нашому житті бувають такі ями, в які ми падаємо не через те, що зробили щось неправильно, а навпаки, бо зробили все правильно! Йосип знаходився у в'язниці через те, що він все правильно зробив, не згрішив. Ми намагаємося жити правильним християнським життям і не розуміємо, чому все так стається, чому стільки нападків, чому, коли хочу йти в церкву – проблема, коли хочу десь поїхати – проблема, навіть коли хочу прийти в церкву своєчасно – запізнююсь! Іноді, здається, в нашому житті всі речі закриваються, здавалося б, є обітниця Божі, але чомусь вони у нашому житті не виконуються... І куди б ми не повернулися – всюди проблеми, проблеми, і ми кажемо «Господи, що я зробив? Боже, де ти зараз, Ти мені потрібен!». Йосип знайшов прихильність навіть тоді, коли була замкнена в'язниця.

Можливо, диявол хоче накласти свої кайдани, але у Бога є інші плани. Коли Сила і Павло йшли до Філіппі, а їх кинули у в'язницю, наклали колоди, все забрали, але не забрали Бога. У Бога були інші плани: щоб двері в'язниці відкрилися, щоб впали кайдани, щоб ув'язнені почули співи, щоб в'язничний сторож і вся його сім'я могли увірувати і получити спасіння. Не так, як як, можливо, хотілося апостолу Павлу, а як хотілося Богу.

Ще одне питання – де Бог під час болю? У кожної людини на землі є біль. Хочу зачитати ще один уривок зі Слова Божого. *«І ото одна жінка, що дванадцять літ хворою на кровотечу була, приступила ззаду, і доторкнулась до краю одягу Його. Бо вона говорила про себе: Коли хоч доторкнуся одягу Його, то одужаю. Ісус, обернувшись, побачив її та й сказав: Будь бадьорою, дочко, твоя віра спасла тебе! І одужала жінка з тієї години.»* (Мат.9:20–22). Ця жінка страждала 12 років. Можливо, хтось страждає 20, і 40 років. Я нещодавно познайомився з однією сестрою – вона страждала 42 роки. Диявол позабирав багато речей, які вона повинна була мати як людина, як дитина Божа. У неї був біль фізичний, вона не могла бути повноцінним членом суспільства, не могла працювати. У жінки з Нового Заповіту був емоційний біль, вона протягом 12 років була як нечиста, була відірвана від суспільства. У неї були фінансові проблеми, бо вона витратила всі свої гроші на лікарів, і кожен лікар обіцяв їй одужання. Можливо, вона неодноразово давала собі питання – де Бог серед мого болю?

Багато з нас, можливо, переживають емоційний біль і носять в собі емоційні шрами, плачуть по ночах. Ця жінка 12 років носила в собі ці емоційні шрами. Але Господь хоче, щоб ми доторкнулися до краю Його одягу. Велика проблема, коли люди страждають мовчки. Людині треба дати можливість висловитися, вислухати її. Страждати мовчки дуже важко, коли цей біль постійно з тобою. Часто в моменти великого горя людині кажуть – ти поплач, буде легше. Я робив операцію по видаленню катаракти і знаю, що це таке, коли немає слюзи, як боляче очам. А як боляче душі, духу, коли цей біль є всередині нас! Де Бог в часи моїх страждань? У Біблії немає сильнішої людини, що могла

постраждати і витримати ті страждання, ніж Йов. Йов був прекрасною, щирою, багатою і богобійною людиною. У нього була прекрасна сім'я, великі статки, він мав добре здоров'я, і за одну добу він все це втратив. Здається, де був Бог під час цього? Але не забувайте, Бог все контролює. І за вірність Йова Господь зціпив його і повернув все втрачене і багатого більше того.

Ви думаєте: «Де Бог, коли я відчуваю, що падаю в яму?». Запам'ятайте: перш, ніж Йосипа кинули в яму, Бог уже там був. Коли вас затягне в якусь яму, ви самотні і жалієте себе – Бог уже там зі Своїми планами, щоб визволити вас. Йосип міг померти в тій ямі, але у Бога були інші плани, і він через якийсь час уже був у палаці. Яка б глибока не була яма – у Бога є для вас плани. Написано: *«І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре.»* (Рим. 8:28).

Де Бог, коли ми знаходимося в ув'язненні? Коли закрилися двері темниці, Бог був з Йосипом і там. Вони не завадили Богу прийти, щоб врятувати його. Якби не були ланцюги, Бог може їх розірвати. Бог може розв'язати любі ситуації. Тримайтесь за Бога, щоб вас не зв'язав лукавий! *«Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив»* (Рим. 8:37) Коли ми задаємо питання «Де Бог, коли Він нам потрібен?», скажіть лукавому: «Бог на тому місці, де Він мені потрібен, бо Він мене любить!»

Де Бог під час мого болю? Інколи «швидка» може не довести хворого до лікарні, але у мене і у вас є Лікар на випадок нашого болю. Він знає не тільки фізичний біль, але й душевний. У посланні до Євреїв 13:5 Бог сказав: *«Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!»*.

Де Бог під час моїх страждань? Він завжди визволяв і визволить нас, які б ми не мали переживання. Через що б ми не пройшли. Написано у Слові Божому: *«Бо хвилю триває Він у гніві Своїм, все життя в Своїй ласці: буває увечері плач, а радість на ранок!»* (Пс. 30:6). Раптом відкривається темниця, і Йосипа кличуть до фараона, і ось уже перстень йому дають, і він стає другою людиною у Єгипті. І їде колісницею до Якова. А той страждає над закривавленою одягою Йосипа, коли йому кажуть: «Син твій живий! Колісницю прислав!». Слава Ісусу, наш Бог живий! І може колісницю прислати, і може прислати ангела, і може прислати воронів, а може маленьку дівчинку або хлопчика, вітер послати, щоб благословити нас. Слава Ісусу!

Я завжди закінчую проповідь на Христі. Останні слова, які Він сказав при Своїм стражданні, були: *«Наближалася шоста година, і темрява стала по цілій землі аж до години дев'ятої... І сонце затьмилось, і в храмі завіса роздерлась надвоє... І, скрикнувши голосом гучним, промовив Ісус: Отче, у руки Твої віддаю Свого духа! І це прорікши, Він духа віддав...»* (Лк.23:44–46). Ісус також задавав питання «Де ти, Бог, коли мені боляче?» Він говорив: *«Боже мій, Боже мій, для чого Ти залишив мене?»* І коли молився на хресті, Він сказав такі прекрасні молитовні слова: *«Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!»*.

Такі чотири думки: – коли Ісус молився у Гефсиманії, він просив: *«Отче, як волієш, прonesи мимо Мене цю чашу!»* (Лк.22:42). У нього була глибокезна «яма»: на Христа навалилися всі гріхи, всі болі, які ми переживаємо – емоційні, фізичні; – коли Його розіп'яли на хресті, Він просив: *«Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!»* (Лк. 23:34);

– у годину страждань Він скрикнув: *«Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?»* (Мар. 15:34). Я розумію, що у болі і тривозі у нас є Отець, коли розмовляю зі своїм сином. Він тата хоче...Найбільший біль для Ісуса був той, що він був розлучений зі Своїм Отцем. Не раз Він питав – Отець, де Ти, коли Мені боляче?

– і четверта думка – Він сказав не просто «Отче!» – Він сказав «У Твої руки...». За 15 годин хресних мук Ісус відчув сповна людські руки: били, плювали, цвяхи забивали в руки – робили, що хотіли з Сином Божим. І потім Ісус говорить: «У Твої руки...». Батьківські руки, які творили всесвіт, який ми не можемо до кінця

осягнути, які з хаосу зробили все, що ми сьогодні бачимо і не бачимо, – в оці руки Ісус віддав Свого духа. Не в руки Йосипа, а в руки Свого небесного Батька. Хто попадає в руки Божі, той захищений, той благословений. З рук Божих ніхто не вирве, це безпечне місце. Ісус віддав у Батьківські руки саме цінне – Свій дух. Ми всі духовні істоти. Ісус прийшов страждати не заради тіла, а заради духа нашого. Духовні істоти, створені Богом, будуть жити вічно. І в тій вічності є руки Отця, які будуть обіймати. А є вічність, в якій цих рук немає, навіть не буде кому омочити перста, щоб змочити спрагли губи, як тому багатому чоловікові в притчі про багача і Лазаря.

Друзі, третього місця немає. А як з нашим духом? У які руки ми віддаємо кожен день свій дух? Дух наш господарює над тілом чи тіло над духом? Ми духовні істоти, дух повинен бути господарем над тілом. Так, ми годуємо тіло, ми одягаємо його, ми всі хочемо повернутися у нормальні умови життя після війни. Послухайте, що Господь говорить, коли ми запитуємо – де Бог, коли він нам потрібен? Він там же знову, де знаходився, коли Син Божий страждав. Він показав, куди ми повинні звертатися, в які руки віддавати свій дух: чи віддавати більше інтернету, гріховним і шкідливим звичкам, створеній метушні, чи віддавати свій дух Богу, щоб Він нас наповнив.

Поможи нам, Господи, знати Тебе як Отця, розуміти, що в Твоїх руках є благословення! Прийми нас, Господи, як того блудного сина, якого так довго чекав батько. Нехай Твої пробиті руки обіймуть і благословлять кожного, вирвуть з тієї ями і направлять не в тимчасовий палац, а у вічність. Забери всі болі і дай нам розуміти, що ми істоти духовні, що у нас є вічний дух, який потребує Твоїх Батьківських рук і Твоєї присутності. Поможи тим, хто бореться з гріхом і дай покаяння!

Василь Степанович Любчак
єпископ
(недільна проповідь)

ЛЮБОВ ТВОЯ ОСПІВАНА ПІСНЯМИ...

*Любов Твоя оспівана піснями,
І велич прославляється в псалмах.
Могутній Боже, вкрита чудесами
Вселенна, що лежить в Твоїх руках.*

*Твоя земля, чудова і квітуча,
Тобою створена для радості була.
Тепер вона у темряві бездушній,
В людських слюзах щоденно потопа.*

*Потоки війн, хвороби, катастрофи...
У сім'ях - вороженча, горе й гріх.
Здається, землю вже слізьми затопить,
А час усе звершиш шалений біг.*

*Ридують матері, бо гинуть їхні діти.
Наркотики і п'янство процвітає.
А сатана все кличе веселитись,
І гублять люди молоді літа.*

*А скільки є нездолених, нещасних,
Що в розпачі, не знають, що робить.
У цьому світі не знайшовши щастя,
Життя себе стараються лишити.*

*О люди! Зупиніться! Я благаю!
Погляньте вгору – там, у небесах,
До вас пробіті руки простягає
Син Божий, у благанні і слюзах.*

*Він кличе, пропонує допомогу,
Зціляє, до життя щоб повернуть.
Але не чуять, бо князь світу цього
Закрив їм слух, щоби Христа не чути.*

*Закрив їм очі і густим туманом
Покрив всю правду, що у світі є.
І ходять люди, наче наркомани.
За щастя горе видають своє.*

*Радіють цим земним добром, багатством.
За щастя мають світу марноту.
В гріхах живуть і Бога не бояться.
Із радістю у пекло йдуть і йдуть...*

*У них велике горе за плечима.
Це горе - в світі жити без Христа.
Де після смерті будеш ти, людино?
Себе, поки живеш, ти запитай.*

*Прислухайся уважно: слово Боже
По всьому світі голосно звучить.
Господь ще кличе, ще серця тривожить:
«До Мене всі, хто змучився, прийдіть!»*

Л. Шпак

Ось я, – ПОШЛИ ТИ МЕНЕ!

І почув я голос Господа, що говорив: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?»

А я відказав: «Ось я, – пошли Ти мене!» (Іс.6:8)

Буквально з перших тижнів війни церква села Малі Крушлинці, що на Вінниччині, трудиться для наближення перемоги. У 2019 році церковна громада придбала будівлю колишньої молочарні, яка дуже зручно розташована у центрі села: є місце для паркування машин, недалеко зупинка автобуса, є майданчик для проведення літнього дитячого табору. Зробили гарний ремонт, тепло підлогу, обладнали кухню, придбали музичну апаратуру і стали служити Господу, проповідувати Євангелію. Але прийшла війна. І церква не залишилася осторонь: приймали біженців на ночівлю і по хатах, і у церкві, готували обіди для них і для військових (вивозили автотранспортом на трасу в обумовлений час, де їх забирали волонтери і везли нашим захисникам). Коли хвиля біженців вщухла, стали займатися гуманітарною допомогою переселенцям, малозабезпеченим жителям по селах. Готували продуктові набори, солодощі для дітей, одяг та засоби гігієни. На церковній кухні сестри стали випікати смачний домашній хліб, булочки, робити сухарики, і знов-таки відправляли це у військові частини. Церква налічує 25 членів церкви.

Пастор Церкви «Христа Спасителя» села Малі Крушлинці Байдак Володимир Миколайович

Напередодні Нового року пастор цієї церкви Володимир Байдак їздив з гуманітарною допомогою у Миколаївську, а потім у Херсонську область. Він розповів про цю поїздку.

– Ми їздили з благодійним фондом «Руки милості» з Чернівецької області (Керівник – Андреев Ігор Миколайович). Вони працюють від початку війни. Спочатку це був гуманітарний хаб, де приймали гуманітарну допомогу з європейських країн. Коли потік біженців зменшився, люди визначилися, де хто буде проживати, вони переорієнтували свою роботу на поїздки, придбали «Спрінтери» і їздять на Миколаївський, Херсонський, Донецький напрямки – у звільнені, деокуповані населені пункти, щоб привезти туди продукти. Ми співпрацюємо з ними, печемо хліб у пекарні при нашій церкві у Малих Крушлинцях і або передаємо його, вивозимо на певне місце на Вінницькій окружній трасі, де на нас чекають волонтери, або самі їдемо з волонтерами і супроводжуємо його. Печемо хліб, булочки, робимо сухарики, збираємо продукти – олію, крупи, цукор – та солодощі і веземо разом з волонтерами. В цей раз від фонду «Руки милості» їздив Кучурян Костянтин Івано-

вич зі своєю командою, від нашої церкви – я.

Перша поїздка була у Миколаївську область з 2 грудня по 3 грудня у Посад Покровський, Воскресенськ та інші населені пункти, роздавали подарунки для дітей та продуктові набори. Ми передали 600 буханців хліба та 100 продуктивних наборів, придбаних на спонсорські гроші. Також придбали свічки, сірники. Продуктові набори формувалися з самого необхідного: крупи, молоко, масло, олія, солодощі, печиво, рис, макарони, паштет, цукор, сіль.

Посад Покровський Миколаївської обл.

У Воскресенську було більше 300 дітей, багато дітей переселенців, їх зібрав у місцевій церкві Мельник Адам Мефодійович, керівник фірми «Владам», і ми роздали дітям подарунки. У Посаді Покровському руйнування дуже великі, немає ні води, ні газу, ні світла. На протязі восьми місяців, як звідти вигнали російські війська, місто обстрілювалось армією рф. Люди живуть у дуже тяжких умовах, вони виснажені. А чому не виїжджають? Причини різні. Одна мама має двох синів призовного віку, один знаходиться в полоні. Каже: якщо я виїду – куди син повернеться? Друга мама каже, що у неї дочка на окупованій території, вона чекає, поки та звідти виїде. Є жінка, яка не може виїхати, бо не може поховати свого чоловіка. Він поїхав подивитись на своє фермерське поле, там були якісь будівлі. І був «прильот», будівлю завалило. А коли росіяни уходили, вони все там замінували. Вже більше двох місяців вона чекає на розмінування, щоб забрати тіло чоловіка та поховати...

Люди живуть в підвалах. Організували щось на кшталт комуни: коли привозять гуманітарну допомогу, вони збирають продукти у склад (колишня «двірниця» для прибирального інвентаря) і по мірі необхідності видають людям картоплю та інші продукти. Фонд «Руки милості» привіз буржуйки, генератори, волонтери допомогли їх встановити, перевірили та передали у користування. Технічна вода подекуди є. Один дідусь приїжджає з села і каже, що якби не волонтери, то він би не вижив. А не виїжджає, бо вважає, що там він нікому не потрібен...

Люди пережили величезний стрес і кажуть, що вже нічого не хочуть, аби тільки їх діти повернулися живі. Щоб доїхати у центр міста (це 40 хвилин їзди) получить пенсію, купити якісь продукти, які привозять дуже рідко, людям необхідно заплатити більше 600 гривень. При пенсії у 2500 гривень це неможливо, тому люди дуже раді, коли приїжджають волонтери.

Звичайно ж, ми не обмежуємось лише роздачею допомоги. Одна з основних задач – це проповідь Євангелії. Тому ми проповідуємо Слово Боже, роздаємо Біблії, Нові Заповіти, іншу літературу та закликаємо людей до молитви покаяння. В будь-якому населеному пункті цим закінчується роздача допомоги. Чи слухають люди? Так, слухають. Коли ти розказуєш людям, що наша єдина надія – це Ісус Христос, що ми самі їхали під обстрілами (у Херсонській

області) і по Божій милості вціліли, люди піднімають руки і моляться разом з нами. У Миколаївській області ми відвідали 4 населених пункти за 2 дні, роздали продукти і повернулися назад без полумок, без втрат, дяка Богу!

20 грудня ми вирушили у Херсонську область. Їхали трьома бусами, командою з 15 чоловік. Наші сестри з церкви Малих Крушлинців спекли більше 800 буханців хліба. Комендантська година там починається о 17–00, тому ми заночували у служителя Євангельської церкви, брата Юрія Колесника, а зранку поїхали на труд. Спочатку провели служіння в Херсоні, роздали подарунки для дітей та дитячі Біблії, Євангелії, було більше 300 дітей.

Разом з продуктовими наборами волонтери роздають Євангелії в м.Лиманець

Церква в м.Херсон

Потім поїхали по населених пунктах: Широка балка, Лиманець, Лиман, Олександрівка, Станіслав. По всій дорозі бачили дуже великі руйнування, багато військ. Коли їхали в Лиманець, нас по дорозі обстріляли, снаряди розірвалися метрів за 200 від нас, на полі. Коли роздавали допомогу у Широкій Балці, почався дуже сильний обстріл у сусідньому селі, до нас було десь 1–2 кілометри. У Олександрівці до війни проживало приблизно 2500 жителів, зараз залишилось 50. Коли ми їхали, то побачили на одних воротах напис: «Тут живуть люди», щоб волонтери могли подати допомогу. Багато розбитої техніки по полях та дорогах, часто вона замінована.

Розбита школа в с.Олександрівка Херсонської обл.

Ось так здебільшого виглядають села Херсонської області

Розбита ворожа техніка на вулиці села

с.Лиманець та м.Лиман, Херсонської обл.

На Миколаїв їхали полями, з вимкненими фарами, бо були близько до лінії фронту. Їхали по понтонних переправах, бо мости зруйновані. Дяка Богу, проїхали благополучно, але переживання було велике, бо дорога ніяка, вся в ямах, уламках заліза, на яких можна було пробити колеса. Ще роздали допомогу в Миколаєві і повернулися на Вінницю.

Після війни церква повинна навчитися працювати з людьми, які травмовані і психологічно, і фізично, які пережили великий стрес. Це такі виклики, з якими раніше церква не стикалася. З моменту набуття незалежності в Україні не було такої війни, стількох травмованих, контужених людей, тих, що пережили моральні приниження, фізичні травми, стількох інвалідів. І ці люди будуть іти в церкву. Військові повернуться у свої сім'ї, і ми повинні їм допомагати, якось реагувати. Церква повинна бути готова до цього, і Біблійне товариство проводить навчання, семінари в цьому напрямку, щоб ми могли в майбутньому допомогти цим людям. Ґрунт для прийняття Євангелії дуже сприятливий, люди відкриті. Але недостатньо тільки того, щоб люди покаялись. Ми повинні бути готовими надати їм адекватну допомогу як духовну, так і фізичну: будуть люди без житла, будуть інваліди, і тут вже потрібна дуже різноманітна допомога. Війна закінчиться, почнеться розбудова, люди будуть повертатися і церкви будуть наповнятися, я вірю в це, а ми повинні бути готовими дати їм відповідь на їх запити.

Свіженькі 896 буханочок хліба випечені за добу і чекають відправки.

(розповідь записала Олена Ронжина)

№ 1 (116). 01.01.2023 р.

Сьогодні весь світ сильно наляканий тими подіями, що відбуваються останнім часом. Ми бачили масове поширення епідемії та думали собі, що вже гірше бути не може, поки в минулому році не почалася війна. Війна, що змусила нас забути про всі епідемії і хвороби та стати на захист своєї країни і Європи в цілому. Ось ми перейшли в новий, 2023 рік, і цей перехід ми запам'ятаємо ще надовго. Ми не знаємо точно, що на нас чекає в цьому році. Хтось переступить поріг наступного року, а хтось, можливо, і ні, але єдине, що зігриває нам душу, – це наше примирення з Богом.

Людина зникає до всього, до доброго і до поганого. Ми навчилися жити без світла і тепла, ми звикаємо до звуків тривоги, до вибухів снарядів чи ракет. Багато хто поспіхом був змушений змінити своє місце проживання, а дехто втратив його назавжди. Багато хто пережив всі жахіття війни та свавілля ворожих солдат, багато хто втратив найрідніших людей. Здається нам – що ще може бути гіршим за це, що гіршого вже й не придумаєш. Якщо проаналізувати тенденцію останніх років, то не варто сподіватись на краще життя, все змінюється в гіршу сторону. Хвороби, голод, війна, різні природні жахливі явища, а також небезпека ядерної зброї – все це набуває масового та систематичного характеру. Цей світ нагадує величезну пороху діжку, що спроможна вибухнути будь-якої миті.

Ще задовго до народження Ісуса Христа, коли людство ще не вигадало способів повного знищення всієї планети, Бог відкрив події останнього часу через пророка Йойла: «Знамення покажу Я в небесах, і знаки різні на землі: кров і вогонь, і клуби диму. Сонце стане темним, а місяць – кривавим у переддень великого і славного приходу Господа. Та кожен, хто вірить у Господа, буде помилуваний» (Дії 2:19–21). Жах огортає людей від того, що коїться та ще чекає попереду, але найстрашніше з усього – це з'явитися перед Господом непомильованим та провести всю вічність в страшних муках. Ми навіть уявити своїм розумом не можемо, що таке вічність: це безкінечність, це назавжди, це неможливо виправити чи зупинити, це найстрашніше страждання, що повторюється кожного нового дня. Скільки сьогодні гине людей і кожен з них віддав би усе, аби повернути час назад та виправити своє життя. Ми рахуємо роки життя, але живемо так, буцімто в нашому розпорядженні маємо цілу вічність. Ми не цінуємо свій марно витрачений час та життя, що прожите даремно. Ми накопичуємо, збираємо, будуємо, мріємо та плануємо, але

рано чи пізно будемо змушені все залишити. Війна показала нам, що те, чим ми жили і що будували багато років, в один день може бути знищено, і ми залишимося без нічого. Біблія нагадує нам, що ми голі народилися чи увійшли в цей світ, так само його і покинемо. В історії були великі та могутні царі, і коли вони помирали, то для них будували великі гробниці, які заповнювали усілякими золотими та цінними речами. Та вони їм не

згодилися в вічності, їх розікрали шукачі скарбів.

Про події останніх часів багато пише апостол Іван, який буквально доповнює те саме, що пророкував Йойл: «Коли Ягня(Ісус) зламало шосту печатку, я побачив, як стався великий землетрус. Сонце стало чорним, немов волоссяниця, а повен місяць зробився кривавим. Зірки з неба попадали на землю, як незрілі фіґи падають із фіґового дерева від сильного вітру. Небеса розкололися і скрутилися, немов сувій, а всі гори й острови зсунулися зі своїх місць. Тоді всі люди: царі земні, правителі, воєначальники, багаті та могутні, раби й вільні, сховалися в печери та серед скель у горах. І сказали вони горам і скелям: «Обваліться на нас, і сховайте нас від Того, Хто сидить на престолі, й від гніву Ягняти! Великий День Їхнього гніву настав, і хто зможе пережити його?» (Об.6:12–17). Найбагатші та найкращі затремтять від жаху останнього часу, коли прийде пагуба, і зміниться наш світ, так що більше вже ніколи він не буде таким, як раніше. Врятується лише той, хто покличе ім'я Господнє та запросить Ісуса Христа в своє життя. Хто довіриться Богу і надію свою на Нього покладе. Не на свій розум чи сили, не на гроші чи зброю або вакцину, а на Спасителя людей, Господа Ісуса, Який знає, як врятувати нас від небезпеки.

Кажуть, коли людина потрапляє в халепу, особливо під обстрілами на війні, вона молиться. Навіть ті, які не вірили в Бога, благають про допомогу, і Бог рятує ба-

гато життів. Але Бог хоче стати нашим Батьком та Другом назавжди, Він не джин, що виконує наші бажання, коли нам щось потрібно. Він жадає завжди бути поруч та будувати з нами міцні відносини тоді, коли нам добре і коли погано. Господь ніколи не зраджує нас і хоче, щоб ми були вірні Йому, та навіть якщо ми невірні, Він залишається вірним та милосердним. Ось як описує цар Давид на власному прикладі відносини людини з Богом: «Хто оселився в затінку Всевишнього, той в тіні Всемогутнього знайшов свій захист. Звертаюся я до Господа, в Якого вірю: «Ти – прихисток, моя фортеця!» Бог захистить тебе від пастки і порятує з небезпек. Розкриє крила над тобою, щоб прихисток під ними ти знайшов, тебе оточить огорожею, чие ім'я «Надійність». Нічого не бійся уночі, і не остерігайся вражих стріл удень. Не бійся ні біди вночі, ані смертельної хвороби ясним днем. До ніг твоїх Він кине тисячі. Десятки тисяч від твого меча поляжуть, не заподіявши тобі нічого злого. Так, ти побачиш це усе на власні очі, побачиш кривдників, які своє дістали! Я Господа Всевишнього зробив своїм притулком. Тож лихо вже не нападе на тебе, і моровиця не ввійде у твій намет. Він Ангелам звелить оберігати тебе, хоч де б ти був. І руки їхні враз тебе підхоплять, щоб ти спіткнувшись не встиг об камінь. Ходити зможеш по отруйних гадах, приборкати зможеш навіть й лева. Бо каже Бог: «Мене він любить, то ж Я його врятую. Я піднесу його, бо Моє ім'я він знає. Покличе він Мене – Я відгукнуся, коли біда прийде, Я буду поруч, врятую, подарую славу. Його Я обдарую довгими роками, явлю йому Своє спасіння» (Пс. 91, сучасний переклад).

Наш Бог – то найкращий захист, Він є той щит, що закриває небо. Тільки Він спроможний врятувати Україну та кожного, хто шукає своє укриття в Ньому. Цар Давид багато пережив випробувань на протязі свого життя, та він каже, що від всіх небезпек Бог зберіг його. Його псалом і сьогодні надихає кожного, хто вірить в живого Бога.

«Бо сказано у Святому Писанні: «Хто вірить у Нього, не буде розчарований». Адже немає різниці між юдеєм і неюдеєм, бо той самий Господь є Господом над усіма людьми. Він сповнений милосердя до всіх, хто просить Його про допомогу, виявляючи свою віру в Нього. Бо «кожен, хто покличе ім'я Господа, буде врятований». Але як же люди зможуть кликати Господа на допомогу, якщо вони не повірили в Нього?» (Рим. 10:11–14, сучасний переклад).

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюся у всіх своїх гріхах та відрікаюся від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2320701 Наклад: 1000 примірників.